

היה מביא	סוטה	דה יד:
מביא את מנחתה בתוך כפיפה מצרית, ונותנה על ידיה כדי ליגעה. כל המנחות תחילתן וסופן בכלי שרת, וזו תחלתה בכפיפה מצרית וסופה בכלי שרת. כל המנחות מעונות שמן ולבונה, וזו אינה מעונה לא שמן ולא לבונה. כל המנחות באות מן החמין, וזו באה מן השעורין. מנחת העומר אף שבאה מן השעורין. באה גרש, וזו באה קמח. ר"ג אומר: כשם שמעשיה מעשה בהמה, כך קרבנה מאכל בהמה.		

מר"א: כדי ליגעה, שתחזור בה, אם ככה חסה תורה על עוברי רצונו, ק"ו לעושי רצונו.
ולא כדי שלא תימחק מגילה דפ"ל משקה ואח"כ מקריב מנחתה ואי משום מגילה כבר נמחקה

יד:

כל המנחות תחילתן וסופן בכלי שרת כו'.
ורמיה: סדר מנחות כיצד? אדם מביא מנחה מתוך ביתו בקלותות של כסף ושל זהב, ונותנה לתוך כלי שרת ומקדשה בכלי שרת, ונותן עליה שמנה ולבונה ומוליכה אצל כהן, וכהן מוליכה אצל מזבח ומגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו, ומסלק את הלבונה לצד אחד וקומץ ממקום שנתרכה שמנה, ונותנו לתוך כלי שרת ומקדשו בכלי שרת, ומלקט את לבונה ונותנה על גביו, ומעלהו ומקטירו בכלי שרת, ומולחו ונותנו על גבי האישים, קרב הקומץ שיריה נאכלין, ורשאין הכהנים ליתן לתוכה יין ושמן ודבש, ואין אסורין אלא מלחמין;
+ אר"פ אימא: בכלים הראויין לכלי שרת. מכלל דכפיפה מצרית לא ראוייה,
ואפי' דביב"ד דהכשר בכלי שרת שעשאן של עץ [דרכי פוסל] ה"מ בחשובין, אבל בפחותין 'הקריבהו נא לפחתך'

ונותנה לתוך כלי שרת לקדשה בכלי שרת. ונותן עליה שמנה ולבונה. - דויעק עליה שמן ונתן עליה לבונה. ומוליכה אצל כהן. ד'והביאה אל בני אהרן וגו'. וכהן מוליכה אצל מזבח ד'והגישה אצל המזבח'!

מגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו. ד'וזאת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן לפני ה' אל פני המזבח', ותניא: 'לפני ה' - יכול במערב? ת"ל: 'אל פני המזבח', אי אל פני המזבח יכול בדרום? ת"ל: 'לפני ה'', הא כיצד? מגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו;
+ ד"א: יכול יגישה במערבה של קרן או לדרומה של קרן? אמרת: כל מקום שאתה מוצא שני מקראות, אחד מקיים עצמו ומקיים דברי חברו, ואחד מקיים עצמו ומבטל דברי חברו, מניחין את שמקיים עצמו ומבטל חברו ותופסין את שמקיים עצמו ומקיים חברו, כשאתה אומר לפני ה' במערב - ביטלתה אל פני המזבח בדרום, וכשאתה אומר אל פני המזבח בדרום קיימתה לפני ה' במערב, הא כיצד? מגישה לדרומה של קרן.

והיכן קיימתה? פיר הא תנא: כל המזבח בצפון עומד. ודיו - ר"א: ס"ד אמינא דצריך הגשת מנחה גופה, קמ"ל דא"צ דמה הקרבה ו'הקריבה אל הכהן בכלי אף והגישה אל המזבח', בכלי. ומסלק את לבונה לצד אחד שלא תקמוץ בהדי מנחה, כרתנן קמץ, ועלה בידו צרור או גרגר מלח או קורט לבונה - פסול. וקומץ ממקום שנתרכה שמנה. מ'מסלתה ומשמנה מנרשה ומשמנה'. ונותנו לתוך כלי שרת ומקדשו בכלי שרת - אפי' דכבר קידש דהוה אדם דאע"ג דקדשה סכין בצואר בהמה הדר מקדיש בכלי שרת ה"ג ל"ש

ומלקט את לבונה ונותנה על גביו וזאת כל הלבונה אשר על המנחה. ומעלהו בכלי שרת להקטירו. ומולחו ונותנו ע"ג האישים. ד'וכל קרבן מנחתך במלח תמלח וגו'. קרב הקומץ שיריה נאכלין מ'והקטיר הכהן את אזכרתה וגו', ובתיב: 'והנותרת מן המנחה לאהרן ולבניו'. קרב הקומץ, למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה, דאימרת: הקומץ מאימתי מתיר שיריים באכילה?
ר"ה: משתשלוט בו האור, ר"ה: משתיצת האור ברובו.

ורשאין הכהנים ליתן לתוכו יין ושמן דבש. ד'למשחה' - לגדולה, כדרך שהמלכים אוכלין. ואין אסורין אלא מלחמין. ד'לא תאפה חמץ חלקם' ארשב"ל: אפילו חלקם לא תאפה חמץ.

טו.

היה מביא	סוטה	דף טו:
----------	------	--------

כל המנחות כו'.

ה"ק:	כל המנחות מעונות שמן ולבונה ובאות מן החיטין ובאות סלת, מנחת חומא אף שאינה מעונה שמן ולבונה באה מן החיטין ובאה סלת; מנחת העומר אף שבאה מן השעורין - מעונה שמן ולבונה ובאה גרש, וזו אינה מעונה לא שמן ולא לבונה ובאה מן השעורין ובאה קמח.
תניא אר"ש:	ברין שתהא מנחת חומא מעונה שמן ולבונה, שלא יהא חומא נשכר, ומפני מה אינה מעונה? שלא יהא קרבנו מהודר;
	וברין שתהא חמאת חלב מעונה נסכים, שלא יהא חומא נשכר, ומפני מה אינה מעונה? שלא יהא קרבנו מהודר;
והך דרשב"ג מר"ו:	אבל חמאתו של מצורע ואשמו מעונין נסכים, לפי שאין באין על חמא. על שבעה דברים נגעים באין וכו'! התם מנגע נכפר וכשמביא קרבן להתירו בקדשים הוא
והך:	דחמאת נזיר תהא מעונה נסכים, לפי שאינה באה על חמא!
- ס"ל בר"א	הקפר דנזיר נמי חומא הוא

טו:	ר"ג לחכמים:	ר"ג: כשם שמעשיה מאכל בהמה כך קרבנה מאכל בהמה. סופרים, הניחו לי ואדרשנה כמין חומר, ששמעתי לר"מ: היא האכילתו מעדני עולם לפיכך קרבנה מאכל בהמה, ואפי' עניה כשם שמעשיה מעשה בהמה, כך קרבנה מאכל בהמה.
-----	-------------	---

היה מביא פילי של חרם, ונותן לתוכה חצי לוג מים מן הכיור; ר"י: רביעית, כשם שממעט בכתב כך ממעט במים. נכנס להיכל ופנה לימינו, ומקום היה שם אמה על אמה, ומבלא של שיש ומבעת חיתה קבועה בה כשהוא מגביה, ונוטל עפר מתחתיה ונותן כדי שיראה על המים, שנא: ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים.

תנא ר"י: ש:	פילי של חרם חדשה, דגמר 'כלי כלי ממצורע דחרם חדשה. והתם מ'ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים, [שלא נעשתה בהן מלאכה, אף כלי שלא נעשתה בו מלאכה. אי מה להלן מים חיים, אף כאן מים חיים!]
ולר"ש ה"ג דאר"י:	'מי כיוור' - ר"ש: מי מעיין הן, וחכ"א: משאר מימות הן. מה למצורע שמעון עץ ארו ואזוב ושני תולעת!
איבא למיפרך:	'בכלי חרם', כלי שאמרתי לך כבר.
רבה:	דווקא כשלא נתאכמו פניו, אבל נתאכמו פניו פסולין דומיא דמים דלא נשתנו אף כלי שלא נשתנה,
והמעט:	דומיא דמים שלא נשתנו, אף כלי שלא נשתנה.
בעי רבא:	נתאכמו והחזירין לתוך כבשן האש ונתלבנו, מהו?
אי כיון דאידחו אידחו, א"ר כיון דהדור הדור?	
ת"ש ר"א:	עץ ארו ואזוב ושני תולעת שהפשיל בהן קופתו לאחוריו - פסולין, והא התם הדרי ומפשמי.
והחי:	דהתם דאיקלוף איקלופי.
	נכנס להיכל ופנה לימינו וכו'.
והמעט:	דכל פינות שאתה פונה, לא יהו אלא דרך ימין.

מקום היה שם אמה כו'.

ת"ר:	'ומן העפר אשר יהיה' יכול יתקן מבחוץ ויכניס? ת"ל: בקרקע המשכן, יכול יחפור בקרדומות? ת"ל: 'אשר יהיה', יש שם הבא, אין שם תן שם. מלמד, שהיה מתקן מבחוץ ומכניס בקרקע המשכן;
תניא אידך:	להביא קרקע שילה, נוב וגבעון, ובית עולמים;
טז איסי בן יהודה:	מה בטומאה קלה לא חלק הכתוב, כ"ש בטומאת אשת איש החמורה 'בקרקע המשכן'? שלא יביא מתוך קופתו.
	איבעיא להו: אין שם עפר מהו שיתן אפר?
אליבא דב"ש:	לא תיבעי, דאמרי: לא מצינו אפר שקרוי עפר,
אליבא דב"ה:	תיבעי דאמרי: מצינו אפר שקרוי עפר, מאי? אף דאיקרי עפר הכא בקרקע המשכן כתיב,
	או האי בקרקע המשכן - לכדאיסי בן יהודה ולכדאיסי בן מנחם.
ת"ש ר"י מר"ש:	בשלשה מקומות הלכה עוקבת מקרא:
	התורה אמרה בעפר, בתער, בספר , - והלכה בכל דבר; ואם איתא, ליחשוב גם זה - תנא ושייר גם מצורע;
דתניא:	'והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו' כלל 'את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו' פרט, 'ואת כל שערו יגלח' - חזר וכלל,
רבי:	אי אתה דן אלא כעין הפרט דמקום כינוס שער ונראה; שיער הרגלים, ומיעט בית השחי וכל הגוף;
	והלכתא: מגלח כדלעת,
דתנן:	בא לו להקיף את המצורע מעביר תער על כל בשרו,
וקתני סיפא:	'וביום השביעי מגלחו', תגלחת שניה כתגלחת ראשונה.

היה מביא	סוטה	דף טז:
רנב"ז: כי חשיב הלכה עוקבת מקרא, הא עוקבת מדרבנן היא.		
ר"פ: כי חשיב הלכה עוקבת ועוקרת, הא עוקבת ומוספת היא.		
רבאשי: מתניתא רבי ישמעאל היא, דדרש כללי ופרטי;		
כדלעת - ר"ע היא, דדרש ריבוי ומיעוטי;		טז:
דתניא: 'והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו' ריבה, 'את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו' - מיעט, 'ואת כל שער יגלח' חזר וריבה, ריבה ומיעט וריבה ריבה הכל, ריבה כל גופו ומיעט שיער שבתוך החוטם.		
למעשה: ת"ש מרב אין שם עפר, מביא רקובית ירק ומקדש.		
ולא היא! רקובית ירק הוא דהוא עפר, אפר לא הואי עפר.		

בדי שיראה על המים.

ת"ר	שלשה צריכין שיראו: עפר סוטה, ואפר פרה, ורוק יבמה;
ר"ש:	אף דם צפור. ד'וטבל אותם בדם הצפור, ותניא 'במים' - רביעית ניכר ורבנן: ההוא לגופיה, דה"ק רחמנא: אמביל בדם ובמים.
ור"ש:	א"כ לכתוב רחמנא 'וטבל בהם', בדם ובמים - לניכר.
ורבנן?	כתב רחמנא 'בדם ובמים' לערבן.
ור"ש:	לערבן מ'ושחט את הצפור האחת וגו'.
ורבנן:	ס"ד לישחוט סמוך למנא, ויקח לורידין וליקבל לדם בכלי אחר קמ"ל.
	בעא ר"ד מר"ז גדולה ומדחת את המים, קטנה ונדחת מפני המים, מהו?
ר"ז:	כבר אמרתוך לא תפיק נפשך לבר מהילכתא? בצפור דרור שיערו רבנן: אין לך גדולה שמדחת את המים, ואין לך קטנה שנדחת מפני המים.

ת"ר: הקדים עפר למים - פסול, ור"ש: מכשיר.

מעם ר"ש:	'ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת', ואר"ש: וכי עפר הוא? והלא אפר הוא! שינה משמעו לדון גז"ש א. דעפר ע"ג מים, ב. דהקדים עפר למים כשר.
והתם	'עליו', אלמא אפר ברישא, וכתוב: 'מים חיים אל כלי', אלמא מים ברישא, הא כיצד רצה זה נותן רצה זה נותן.
ורבנן?	אל כלי דוקא, עליו - לערבן. - דמה מצינו ככל מקום דמכשיר למעלה.

יז.

בא לו לכתוב את המגילה, מאיזה מקום הוא כותב?
 מואם לא שכב איש וגו' ואת כי שטית תחת אישך,
 ואינו כותב והשביע הכהן את האשה,
 וכותב יתן ה' אותך לאלה ולשבעה ובאו המים המאירים
 האלה במעיד לצבות בטן ולנפיל ירך,
 ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן;
 רבי יוסי: לא היה מפסיק;
 ר"י: כל עצמו אינו כותב אלא יתן ה' אותך לאלה ולשבעה וגו'
 ובאו המים המאירים האלה במעיד וגו',
 ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן.

וחלקן	'וכתב את האלות האלה הכהן בספר'
לד"מ:	אלות ממש 'האלות' - לרבות קללות הבאות מחמת ברכות, 'אלה' - למעט קללות שבמשנה תורה, 'האלה' למעט צוואות וקבלות אמן;
ורבי יוסי:	כולהו כדאמרת 'את' - לרבות צוואות וקבלות;
ור"מ:	אתים לא דריש;
ור"י:	כולהו במיעוט דריש, אלות - ממש, 'האלות' למעט קללות הבאות מחמת ברכות אלה למעט קללות שבמשנה תורה, 'האלה' - למעט צוואות וקבלות.
ור"מ	מ"ש האי ה"י דמרכי ביה, ומ"ש האי ה"י דמעיט ביה? ה"י דגביה דריבויא - ריבויא היא, ה"י דגביה דמיעוטא - מיעוטא.
	והא לית ליה לר"מ מכלל לאו אתה שומע הן!
אר"ת:	הנקי כתיב.
דריש ר"ע:	איש ואשה, זכו - שכינה ביניהן, לא זכו - אש אוכלתן.
רבא:	ודאשה עדיפא מדאיש, דהאי מצרף, והאי לא מצרף.
רבא:	רבא: מפני מה אמרה תורה: הבא עפר לסוטה? זכתה - יוצא ממנה בן כאברהם אבינו, ד'עפר ואפר', לא זכתה - תחזור לעפרה.
דריש רבא:	בשכר שאמר אברהם אבינו 'ואנכי עפר ואפר', זכו בניו לב' מצות: אפר פרה, ועפר סוטה.
והאיכא גם	עפר כיסוי הדם! - התם הכשר מצוה איכא, הנאה ליכא.
רבא:	בשכר שאמר אברהם אבינו 'אם מחוט ועד שרוך נעלי', זכו בניו לב' מצות: חוט של תכלת, ורצועה של תפלין.
	רצועה של תפלין, ד'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך', ותניא ר"א הגדול: אלו תפלין שבראש,

היה מביא	סוטה	דף יז:
חוט של תכלת דתניא ר"ט: מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין? מפני שהתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לכסא הכבוד שנא: 'ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר ובעצם השמים לטהר', ובתיב: 'כמראה אבן ספיר דמות כסא'.		
אינו כותב לא על הלוח ולא על הנייר ולא על הדיפתרא - אלא על המגילה, שנא: בספר; ואינו כותב לא בקומוס ולא בקנקנתוס ולא בכל דבר שרושם - אלא בדיו, שנא: ומחת, כתב שיכול למחות.		

רבא: מגילת סוטה שכתבה בלילה פסולה, דאמאי 'תורה תורה', כתיב הכא: 'ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת', ובתיב התם: 'על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט', מה משפט ביום, אף מגילת סוטה ביום; כתבה למפרע - פסולה, ד'וכתב את האלות האלה', בדכתיבא; כתבה קודם שתקבל עליה שבועה פסולה, ד'וחשביע ואחר כך וכתב' כתבה איגרת - פסולה, 'בספר'; כתבה על שני דפין פסולה, 'ספר אחד', ולא שנים ושלושה ספרים; כתב אות אחת ומחק אות אחת, וכתב אות אחת ומחק אות אחת פסולה, ד'ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת'.

יז:

יח.

היה מביא	סוטה	דה יח:
א. בעי רבא: כתב ב' מגילות לב' סומות ומחקן לתוך כוס אחד, מהו? אי בעי' גם מדחקה לשנה.	ב. ואת'ל מחקן בב' כוסות וחזר ועירבן, מהו? אי כ'א לא שתתה את שלה.	ג. ואת'ל חזר וחלקן מהו? אי יש ברירה תיקו.
ד. בעי רבא: השקה בסיב, בשפופרת, דרך שתיה בכך, או לא? תיקו.	ה. בעי ר'א: נשפכו מהן ונשתיירו מהן, מהו? תיקו.	
ו' מרב: ב' שבועות האמורות בסוטה אחת קודם שנמחקה מגילתה, ואחת אח"כ.	רבא: אחת שבועה שיש עמה אלה, ואחת שאין עמה אלה. ושניהם קודם.	
	שבועה שיש עמה אלה?	

ר"ע מרב: משביעני עליך שלא נטמאת, שאם נטמאת יבואו כך.	רבא: אלה לחודה, ושבועה לחודה משביעני עליך שאם נטמאת יבואו כך.	רב אשי: אלה יש, שבועה אין משביעני שלא נטמאת, ואם נטמאת יבואו כך.
--	---	--

יח:

על מה היא אומרת אמן אמן?
אמן על האלה, אמן על השבועה; אמן מאיש זה, אמן מאיש אחר;
אמן שלא שמיתי ארוסה ונשואה ושומרת יבם וכנוסה,
אמן שלא נטמאתי ואם נטמאתי יבואו בי;
ר"מ: אמן שלא נטמאתי, אמן שלא אטמא.
הכל שוין, שאין מתנה עמה לא על קודם שתתארס ולא על אחר
שתתגרש, נסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ החזירה – לא היה מתנה עמה.
זה הכלל: כל שתבעל ולא היתה אסורה לו – לא היה מתנה עמה.

רב המנונא: שומרת יבם שזינתה אסורה ליבמה. – מדתני: שומרת יבם וכנוסה; ויקשה: דבשלמא אסורה מש"ה מתנה בהדה, אבל אי לא אסורה, איך מתנה? והתנן, – לא היה מתנה עמה.	אמרי במערבא: אין הלכה כרב המנונא.	והא דתני: שומרת יבם וכנוסה! כר"ע דאין קידושין תופסין בחייב"ל וכערווה.
בעי רבי ירמיה: מהו שיתנה אדם על נישואין הראשונים? על נישואי אחיו, מהו? ת"ש: זה הכלל כל שתיבעל ולא תאסר לו לא היה מתנה עמה; הא אסירה מתנה, ש"מ.		

ר"מ אומר: אמן שלא נטמאתי וכו'.	תניא לא כר"מ: אמן שלא אטמא, שאם תטמא מים בודקין אותה מעכשיו, אלא לבשתטמא מים מערערין אותה ובודקין אותה.	בעירבאשי: מהו שיתנה אדם על נישואין האחרונים? עכשיו אינה אסורה פעמים שיגרשה ואח"כ יחזירה
ת"ש: הכל שוין, שלא היה מתנה עמה לא על קודם שתתארס ולא על אחר שתתגרש, נסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ יחזירה – לא היה מתנה; הא יחזירה ותיטמא ה'גדמתני, ש"מ.	ת"ד: 'זאת תורת הקנאות' – מלמד, שהאשה שותה ושונה; ר"י: 'זאת' – שאין האשה שותה ושונה.	ר"י: מעשה והעיד לפנינו נחוניא חופר שיחין, שהאשה שותה ושונה, וקיבלנו עדותו בשני אנשים, אבל לא באיש אחד; וחכ"א: אין האשה שותה ושונה, בין באיש אחד בין בכ' אנשים.
ות"ק: גם הכתיב: 'זאת'!	ורבנן: בתראי נמי הא כתיב: 'תורת'!	

רבא: באיש אחד ובוועל אחד – לכ"ע אין האשה שותה ושונה, ד'זאת', בשני אנשים ושני בוועלין לכ"ע אשה שותה ושונה, ד'תורת', באיש אחד ושני בוועלין, בשני אנשים ובוועל אחד,	הלכו לת"ק: 'תורת' – לרבות כולם, 'זאת' למעט איש אחד ובוועל אחד; רבנן בתראי: 'זאת' למעט הכל, 'תורת' לרבות שני אנשים וב' בוועלין וד"י: 'זאת' למעט תרתי איש אחד ובוועל אחד, איש אחד ושני בוועלין; 'תורת' לרבות תרתי ב' אנשים ובוועל אחד, ב' אנשים ושני בוועלין.	יט.
--	--	-----

הדרן עלך היה מביא.